

сили се премѣстили отъ Нишъ въ Пиротъ — до самитѣ български граници. Явно станало, че Зайчерската сръбска войска се готвѣла да нападне и превземе българската крепостъ Видинъ, а Пиротската — да нападне столицата София.

И безъ да обяви война явно, както му е реда, Миланъ заповѣдалъ на войскитѣ си на 2-и презъ нощта да навлѣзатъ въ България. Въ това време всички български войски били на турската граница къмъ Харманлий и Родопитѣ, защото откъмъ Турция очаквали нападателъ. По сръбската граница имало тукъ таме само малко български граничари и доброволци. Милановата войска намѣрила границата почти безъ пазачи и лесно навлѣзла въ България. Сръбскиятъ генералъ Лешанилъ презъ Кула се упѣтилъ за Видинъ, а самъ кралъ Миланъ — за София. Следъ малки битки съ слабитѣ български граничари Миланъ превзелъ Царибродъ, стигналъ Драгоманъ, превзелъ го и на 4 ноемврий се изправилъ предъ с. Сливница, 40 километра (единъ день пжтъ) до София!

Това ненадейно нападение отъ сърби на българи било много скръбно нѣщо. Наистина, преди да дойдатъ турцитѣ на Балканския полуостровъ, война между българи и сърби е имало. Последната война станала въ 1330 г. при Кюстендилъ, когато билъ убитъ Михаилъ Шишманъ. Оттогава се минали 555 години. И сърби, и българи поради старитѣ си несъгласия били наказани. Тѣ били завладѣни и цѣли 500 години робували подъ турцитѣ. Русия помогнала на еднитѣ и на другитѣ да се освободятъ. И едва се минали 5—6 години отъ освобождението на България, и Миланъ отваря убийствена война!